

Sygn. akt VIII C 405/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 24 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

zasądza od pozwanej K. K. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę 1.417,30 zł (jeden tysiąc czterysta siedemnaście złotych trzydzieści groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 1.128,81 zł. (jeden tysiąc sto dwadzieścia osiem złotych osiemdziesiąt jeden groszy) od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 47 zł. (czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 405/18

UZASADNIENIE

W dniu 14 listopada 2017 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. K. powództwo o zapłatę kwoty 1.417,30 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 1.128,81 zł od dnia 15 listopada 2017 r. do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że żądanie pozwu znajduje swoje źródło w umowie Kredyt (...) nr (...) z dnia 29 lipca 2014 r. Na dochodzoną pozew kwotę składa się 1.128,81 zł tytułem należności głównej oraz 288,49 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 14 listopada 2017 r.

(pозew k. 3- 4)

W dniu 12 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6)

K. K. złożyła pismo, w którym wniosła o rozłożenie dochodzonej kwoty na 3 raty, w tym pierwsza rata płatna od stycznia 2018 r. Swoją prośbę pozwana uzasadniła trudną sytuacją majątkową.

(pismo pozwanej k. 6 v.)

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 10 v.)

W piśmie z dnia 22 marca 2018 r. strona powodowa nie wyraziła zgody na rozłożenie należności na raty.

(pismo powoda k. 21)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 51)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2014 r. K. K. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A.

(umowa o wydanie i używanie karty kredytowej k. 26- 31, wnioski o pożyczkę gotówkową k. 40)

Pismem z dnia 13 listopada 2015 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wypowiedział umowę o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A. z powodu niedokonania spłaty zadłużenia.

(wypowiedzenie umowy o wydanie i używanie karty kredytowej k. 45)

Na dzień 10 listopada 2017 roku zadłużenie pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy bankowej wynosiło 1.417,30 zł w tym 1.128,81 zł tytułem należności głównej oraz 288,49 zł tytułem odsetek liczonych za okres od 23 maja 2015 r. do 10 listopada 2017 r.

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 14, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 22)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie należy zauważyć, że pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia z powodem umowy bankowej, jak również tego, że nie wywiązała się z jej warunków. Co więcej w piśmie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym K. K. wniosła o rozłożenie dochodzonej należności na trzy raty. Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury złożenie przez dłużnika wniosku o rozłożenie należności na raty stanowi niewłaściwe uznanie długu. Poza tym strona powodowa przedstawiając umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...) S.A. oraz historię operacji na kontrakcie kredytowym umowy, wykazała zasadność swojego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie); jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel

może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.128,81 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia 15 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione w całości to stronie powodowej należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia praw (art. 98 § 1 k.p.c.). Koszty poniesione przez powoda wyniosły 47 zł i obejmowały opłatę od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na marginesie można zauważyć, że wniosek K. K. o rozłożenie dochodzonej należności na raty nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Pozwana w żaden sposób nie udowodniła swojej trudnej sytuacji majątkowej i zarobkowej. Poza tym w zadeklarowanym przez siebie terminie, czyli w styczniu 2018 r. pozwana nie dokonała żadnej wpłaty na rzecz powoda. Zresztą strona powodowa nie wyraziła zgody, aby dochodzona pozwem kwota została zapłacona przez pozwaną w 3 miesięcznych ratach.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji